

گزارش

پایه های پرسپولیس و یک فصل دیگر بدون قهرمانی

نایب قهرمانی
امیدها و یک آقای
گلی در نوجوانان

یک فصل دیگر از بازی های رده های پایه فوتبال تهران گذشت و تیم های آکادمی پرسپولیس در حسرت قهرمانی ماندند. تا جایی که در خاطر داریم تیم های پایه پرسپولیس طی بیست سال گذشته در رده های مختلف سنی قهرمان نبوده اند. اتفاقی که امسال هم تکرار شد و خبری از قهرمانی نبود.

هر چند برخی از اهالی فوتبال معتقدند در رده های پایه و اساساً آکادمی باشگاه ها پروسه ساختن و پرورش بازیکنان و بالا آوردن استعدادها تا تیم بزرگسالان و اصلی باشگاه مهم تر و در اولویت است اما قهرمانی و جام آوردن در هر رده ای می تواند برای پرستیژ باشگاه مفید باشد و تلاش های ارکان باشگاه را بیشتر و بهتر جلوه دهد.

در فصلی که پشت سر گذاشتیم چهار تیم امید، جوانان، نوجوانان و نونهالان پرسپولیس در دسته برتر فوتبال تهران حضور داشتند که بهترین مقام باز هم از آن تیم امید بود که نایب قهرمان شد. مهم ترین اتفاق برای تیم های پایه پرسپولیس در این فصل شکست نخوردن در بازی های رودرو با استقلال در تمام ده ها بود اما در نهایت به غیر از رده نونهالان، در سه رده دیگر تیم های پرسپولیس در رقابت بعضاً میلیمتری با استقلال کم آوردند.

در فصلی که پشت سر گذاشتیم تیم امید پرسپولیس که مهم ترین تیم آکادمی باشگاه به حساب می آید برای قهرمانی خیز برداشت اما بدشانسی آورد. علیرضا خدادادی، امید فهمی و امیرحسین نوری سه بازیکن مهم تیم امید در میانه راه دچار مصدومیت های سنگین شدند و جراحی کردند. همچنین تیم امید پرسپولیس در بازی فینال گونه با استقلال برتری دو گل خود را در لحظات پایانی از دست داد و در نهایت با ۶ امتیاز اختلاف نسبت به استقلال نایب قهرمان شد که بهترین نتیجه تیم های پایه پرسپولیس بود.

در این رده سنی علیرضا خدادادی که یک سوم بازی ها را به خاطر مصدومیت از دست داد ۱۲ گل زد و در نهایت نفر چهارم جدول گلزنان امید شد. تیم جوانان پرسپولیس هم که تا هفته های پایانی در کورس قهرمانی بود با باخت عجیب هفته های آخر مقابل تیم کیا که باعث برکناری سرمربی این رده شد بعد از استقلال با اختلاف ۴ امتیاز با تیم دوم و ۶ امتیاز با کیا، به رده سوم رسید. در این رده سنی آرش هاشمی ۲۱ گل زد و دومین گلزن برتر رده جوانان شد.

در رده نوجوانان اوضاع بدتر بود و پرسپولیس با هدایت فرزاد آشوبی نهایتاً پنجم شد، آن هم در حالی که ۹ امتیاز کمتر از سایپا قهرمان این رده به دست آورد. با این حال امیرحسین محمودی در این تیم ۲۰ گل زد و همراه با مهاجمی از سایپا آقای گل شد.

در رده نونهالان تیم حسن خانمحمدی شرایط جدولی پرسپولیس بدتر هم بود و سرخ ها در نهایت با ۴۶ امتیاز ششم شدند و ۱۸ امتیاز کمتر از کیا قهرمان این رده سنی را به دست آوردند. پرسپولیس در بین گلزنان برتر این رده هم هیچ نماینده ای نداشت.

شیخ دیاباته

تماشاگر گرانقیمت!

هفته پنجم به لیست پرسپولیس اضافه شد و حدود نیمی از این فصل را به دلیل مصدومیت از دست داد. بازیکنی که مصدومیتی قدیمی در ناحیه همسترینگ دارد و مقطعی از فصل را به همین دلیل از دست داد. قبل از بازی با سپاهان خبر رسید که مصدومیتش برطرف شده و می تواند به تیمش کمک کند اما یحیی از او حتی به عنوان بازیکن تعویضی هم بهره نبرد تا شماره ۲۵ سرخپوشان یک بازی حساس دیگر را هم از دست بدهد و منتظر سال ۱۴۰۲ بماند.

افشین پیروانی

چه وقت اعتراض بود؟!

در میکسدزون ورزشگاه آزادی به سکوهایی که خالی مانده و به هواداران پرسپولیس اختصاص داده نشده بود اعتراض کرد که امری طبیعی و بجا بود. اما این پایان اعتراض های او نبود و داوور بازی با فولاد را هم آماج حملات خود قرار داد و از عملکرد بنیادی فرد نیز انتقاد کرد که شاید جای این انتقادات قبل از بازی حساس با سپاهان نبود و او می توانست با خوشحالی بیشتری، روی مسائل دیگری متمرکز شود و به مسائل تنش زا نپردازد.

رضا درویش

مدیری که حاشیه نمی سازد

با توجه به نتایج اخیر پرسپولیس، شاید یکی از عواملی که باعث شده تا حاشیه های این روزهای قرمزپوشان برخلاف سال های پیش کمتر باشد، مدیریت اوست. ابتدای فصل و در زمستان عملکرد خوبی داشت و اکثر بازیکنانی که یحیی نیاز داشت را جذب کرد تا پرسپولیس کمبود نداشته باشد. در بحث پرداخت ها هم نسبتاً موفق بوده اما مهم ترین نکته اینکه خودش با حرف هایش حاشیه جدیدی ایجاد نمی کند.

چرا پرسپولیس از برج عاج پایین آمده است؟

سرمربی در مقام «منتقد همیشگی»

وصال روحانی

روزنامه نگار

خیلی ها می پرسند مشکل فنی پرسپولیس چیست که از برج عاج ساخته برای خود در صدر جدول لیگ برتر فوتبال کشور پایین آمده و ابتکار عمل را به دست یکی از رقبای بزرگش (سپاهان) سپرده است. قرمزپوشان پایتخت تا همین ۴۵ روز پیش با ۸ امتیاز برتری بر استقلال و ۵ پوئن پیش افتادن از سپاهان در بهترین شرایط برای کسب قهرمانی در لیگ بیست و دوم قرار داشتند ولی با کسب نتایج بد (تحمیل سه باخت و کسب دو تساوی و فقط دو برد) در یک پروسه فشرده هفت مسابقه ای به شرایط نامساعد فعلی خود درگلتیده اند. مقطعی که نه تنها پیشتاز نیستند و از پیشاهنگ فعلی (سپاهان) ۴ امتیاز کمتر دارند، بلکه رتبه دوم را هم به رقیب بزرگ و قدیمی خود (استقلال) سپرده اند و این حریف را که پیش تر ناامید شده بود، صاحب یک امتیاز بیشتر از خود می بیند. تردیدی نیست که یحیی گل محمدی

سرمربی پرسپولیس بیشترین سهم را در سقوط آزاد و تلخ این تیم داشته است. وی با روحیه ای شکننده و با اتخاذ تدابیر فنی ای که گاه در آن ایرادات متعددی رؤیت می شود، پرسپولیس را به سوی نتایجی سوق داده که وصف آن رفت، بدتر از لغزش های فنی یحیی، اظهارات و بهانه های او برای توجیه این ضعف ها بوده است. او داوران را متهم به غرض ورزی کرده و برخی حریفان را به انجام چیزهایی نسبت داده که خود وی از اوژه «لجن بازی» برای توصیف آن سود جست است. گل محمدی مسئولان اجرایی مسابقات را هم از دایره اتهام زنی های گسترده خود خارج نکرده و مدعی است که آنها هم به پرسپولیس دیدی منفی و در جهت تضعیف این تیم دارند و می گویند یک تیم خاص را به قهرمانی برسانند. درست است که گل محمدی پس از بی ثمر ماندن آن گلایه ها تغییر رویه داد و در هفته های اخیر اغلب سکوت اختیار کرده و کمتر مصاحبه می کند اما دیدگاه و موضع گیری او همانی است که بود و تنها فرق ماجرا این است که او فعلاً ترجیح می دهد در این باره حرف نزند.

بدون روحیه یک قهرمان

حتی اگر برای ارقام نجومی ای که گفته می شود بهای قرارداد گل محمدی با پرسپولیس است اعتبار لازم را قائل نباشیم و آنها را شایعه صرف بینگاریم، از سرمربی تیم پرمهره و پر مسئولیتی مثل پرسپولیس توقعی بسیار بیشتر از چیزی می رود که در یکی دو فصل اخیر در عملکرد گل محمدی دیده ایم. او به جای اینکه یک عامل آرامبخش برای تیم خود باشد، بارها با اظهارات و گلایه های نه چندان عقلایی خود و ایجاد انواع حاشیه ها در لب خط در جریان مسابقات، تیمش را بد روحیه و از فضای روانی مطلوب خارج می کند و تبدیل به عامل پریشانی خاطر می شود. قهر و ناز کردن و افاده های کسالت آور گل محمدی پس از هر ناکامی قرمزها نه تنها حوصله هواداران آنها را سر برده و به شعار دادن های گاه به گاه علیه این مربی و شاگردانش واداشته، بلکه بیش از پیش ثابت کرده که او روحیه و کنش های یک قهرمان قاطع و مردی که در این راه از هر جهت جاه طلبی را پیشه می کند، ندارد. در فوتبال ایران که یک راه اصلی کسب توفیق در آن

مرد رند بودن و نازک نارنجی نبودن است، این خصلت های یحیی به مثابه شنا در جهت جریان آب و کاری از سر بی تدبیری صرف است.

«ساکت الهامی» نباش اما...

کسی لزوماً پیشنهاد نمی کند که هر مربی ای «ساکت الهامی» وار رفتار کند تا برنده هر پیکار روحی و حتی فنی جاری در میدان ها باشد اما با روحیه هایی ضعیف و کنش هایی لرزان که در مرام گل محمدی است، حتی در صورت داشتن مهارت های فنی و تاکتیکی لازم، رسیدن به قله های قهرمانی غیرممکن خواهد بود. تازه، کیست که نداند یحیی در آزمون داشتن بهترین روش ها و برگزیدن برترین تاکتیک ها هم می لنگد و نه یک «قبول» شده قطعی در این زمینه بلکه یک شاگرد «تجدیدی» آشکار است و خطاهای او بر تعداد بوده است.

چرا «پریرا» را آوردید؟!

در دیدار اوایل این هفته قرمزها با سپاهان در تهران هم که تیم اصفهانی آن را صفر-۱ برد، اخراج پریرا و ۱۰ نفره شدن آنها در تمامی نیمه دوم عامل اصلی این

رویداد برشمرده شد اما یحیی به جای توضیح دادن این نکته که چرا به جای یورگن لوکادبای مقتدر و هلندی، یک مهاجم رنگ و روخته برزیلی را جذب کرده که به قول قدیمی ها «دوزار» هم نمی آزد، خودش به منتقد اصلی این انتقال تبدیل شد و پرسپولیس را به خریداری بازیکنی متهم کرد که نه فقط بهره و خاصیتی ندارد بلکه با اخراجش، به عامل اصلی شکست این تیم و از دست رفتن بسیار محتمل عنوان قهرمانی تبدیل شده است! یحیی با این حرف ها و موضع گیری و فرو رفتن در قالب یک منتقد فنی، ناظران را بار دیگر شگفت زده کرد و به این سؤال واداشت که مگر او سرمربی تیم نیست و مگر وی با استخدام پریرا موافقت نکرده و اگر اینها درست است، چرا حالت و گفتار فردی را در پیش گرفته است که هیچ جا و عنوانی در پرسپولیس ندارد و تماشاگر صرفی است که فقط بازی های این تیم را از روی سکوها یا تلویزیون می بیند و ابیات نسبی اش تنها بازیکنی است که در تصمیم های مدیریتی و گزینش های فنی غلط مسئولان این تیم گلایه مند و عصبانی می شود و نمی تواند جلوی خودش را بگیرد و این حرف ها را می زند!!

تردیدی نیست که یحیی گل محمدی سرمربی پرسپولیس بیشترین سهم را در سقوط آزاد و تلخ این باروحیه ای شکننده و با اتخاذ تدابیر فنی ای که گاه در آن ایرادات متعددی رؤیت می شود، پرسپولیس را به قله های قهرمانی برسانند.

نگاه

قلعه نویی و نگاه مشابه احتمالی به کی روش

۳+۱ پرسپولیس در فهرست تیم ملی

محمد قراگزلو

خبرنگار

لیست ۲۳ نفره نهایی خود نام ۱۲ لژیونر را در آن جا داد. حدود سه ماه قبل کارلوس کی روش در حالی لیست نهایی تیم ملی برای جام جهانی قطر را ارائه داد که ۱۶ بازیکن از ۲۵ نفر فهرست نهایی لژیونر بودند و شاید قلعه نویی هم مجبور باشد با اندکی تغییر همین رویه را در پیش بگیرد. به نظر می رسد در بدترین حالت از لیست ۱۶ نفره لژیونرهای تیم ملی در جام جهانی یک یا دو بازیکن کمتر خواهد شد و در نهایت سرمربی جدید تیم ملی می تواند ۷-۸ بازیکن از لیگ برتر خودمان را به جام ملت های ۲۰۲۴ ببرد.

حالا سؤال این است که از این لیست ۷-۸ نفره چند بازیکن پرسپولیس در فهرست نهایی جام ملت قرار خواهند گرفت؟ هر چند بعد از حضور قلعه نویی در رأس کادر فنی تیم ملی استقلال ها خوشبین هستند تا بلکه در اولین فهرستی را مربی سهمیه بیشتری داشته باشند اما به نظر نمی رسد قلعه نویی اهل بهم ریختن موازنه نسبی سرخابی ها باشد هر چند با آن حجم از بازیکنان شاخص لژیونر چاره ای از هر جهت جاه طلبی را قلعه نویی ۱۷ سال قبل تنها ۲ بازیکن از پرسپولیس در لیست ۲۳ نفره ایران برای جام ملت های ۲۰۰۷ قرار داد و

مهرزاد معدنچی و حسین کعبی تنها سهمیه های سرخ تیم ملی بودند. آذرماه امسال کارلوس کی روش سه بازیکن از پرسپولیس را به قطر برد. او بعد از خط کشیدن روی نام میلاد سرلک، چهار سرخپوش دیگر را به جام جهانی برد و بیرانوند، پورعلی گنجی، امیری و ترابی سهمیه های پرسپولیس در جام جهانی بودند که پورعلی گنجی فیکس بود. امیری اصلاً بازی نکرد، بیرانوند مصدوم اول مصدوم شد و در بازی مقابل امریکا به میدان رفت و ترابی هم کلاً یک بازیکن تعویضی بود. به نظر می رسد در خوشبینانه ترین

حالت فهرست بعدی تیم ملی و اولین لیست قلعه نویی هم همان چهار بازیکن را به عنوان سهمیه های پرسپولیس در خود داشته باشد چرا که پورعلی گنجی مصدوم است و میلاد سرلک به خاطر ثبات نسبی اش تنها بازیکنی است که غیر از امیری، بیرانوند و ترابی پتانسیل دعوت به تیم ملی را دارد و نمی توان منتظر نظر ویژه امیرخان به پرسپولیس بود هر چند شاید هواداران دواتشه پرسپولیس امیدوار باشند که مثلاً محمد عمری یا حتی سینا اسدیگی به خاطر درخشش در این فصل راهی به تیم ملی پیدا کنند.

